

ROMANA *Gold*

Lynn Raye Harris

Gazdagok és szépek

Emma Darcy

Születésnapodra szeretettel

Kim Lawrence

Nem álom, nem varázslat

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszoroztatni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynn Raye Harris, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *A Game with One Winner (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: *Wekerle Szabolcs*

© Emma Darcy, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Incurable Playboy (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: *Scheer Emília*

© Kim Lawrence, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *Captivated by Her Innocence (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: *Várnai Péter*

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 8. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-060-3

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Lynn Raye Harris

Gazdagok és szépek

1. FEJEZET

Itt van! Roman Kazarov biztos volt benne, pedig még nem látta. Partnere unottan sóhajtott, hogy magára vonja a férfi figyelmét, de az egy pillantásra sem méltatta.

Úristen, mennyire unalmas! Szép, de unalmas. Egyetlen éjszakát töltött el vele, de máris elege volt belőle.

Alig tudta megállni, hogy ne rázza le a karjáról a nő kezét. Néhány órával azelőtt még maga sem hitte volna, hogy itt kötnek ki aznap este. Azért jöttek épp ide, mert a férfi tudta, hogy Caroline Sullivan-Wells is itt lesz. Mintha Caroline-t érdekelné, hogy idejön, pláne hogy kinek a társaságában! Hiszen öt évvel ezelőtt úgy dobta ki őt, hogy a lába sem érte a földet.

Romant akkor szíven ütötte a szakítás, ám most már semmit sem érzett. Csak a hideg bosszúvágy munkált benne. Öt éve koldusszegényen kullogott el innen. Azóta viszont más ember lett. Könyörtelen. Dúsgazdag. És egyetlen cél lebegett a szeme előtt.

Néhány nap múlva a *Sullivan's*, a luxusáruházakat üzemeltető cég, amelyet Caroline ősei alapítottak, az övé lesz. Ez lesz a betetőzése az összes addigi üzletének. A hab a tortán. Nem volt szüksége a *Sullivan's*-re, csak épp meg akarta szerezni. Egykor Frank Sullivan mellett dolgozott, ám főnöke egyik napról a másikra lapátra tette, visszavonatta a munkavállalási engedélyét, és ezzel egy csapásra összetörte minden álmát, hogy emberhez méltó életet biztosítson Oroszországban ragadt családjának.

Ő meg volt olyan bolond, hogy fülíg beleszeretett a főnöke lányába, Caroline-ba. Éppoly gyorsan zuhant a mélybe, mint a mitológiai Ikarosz, aki túl közel merészkedett a Naphoz. De most visszatért, és sem Caroline, sem az apja nem akadályozhatja meg, hogy elégtételt vegyen!

Amikor idáig jutott a gondolataiban, a tömeg mintegy varázsütésre szétnyílt előtte, ő pedig megpillantotta a terem másik végében álló nőt. Szőke haja és alabástromarca valósággal ragyogott a csillárok fényében.

Romant előntötte a forróság. Caroline mindig is gyönyörű volt, sőt lélegzetelállító. Most is ugyanolyan hatással volt rá, mint régen, ami viszont dühítette. Elhessegette az emléket, milyen volt ezt a nőt a karjaiba zárni, és nagy nehezen sikerült szenvtelen, kritikus pillantást vetnie rá. Igen, így már jobb... Gyűlöletet kell éreznie, nem pedig elragadtatást.

Összeszorította az ajkát.

Caroline épp ekkor nézett fel, mintha megérezte volna a rászzegeződő ellenséges pillantást. Körbejártatta a tekintetét a teremben, és meglátta Romant. Rámeredt, rózsaszín ajka enyhén szétnyílt. Felemelte a kezét, aztán meggondolta magát, és gyorsan leengedte. De Roman látta, milyen hatással volt a nőre a látványa. Egy másodpercig egymásra meredtek. Caroline törte meg először a szemkontaktust. Mondott valamit a mellette álló férfinak, sarkon fordult és kisietett a teremből.

Diadal helyett Roman úgy érezte, a nő másodszor is visszautasította. Akárcsak öt évvel ezelőtt, amikor egyik pillanatról a másikra omlott össze minden. De ez nem történhet meg még egyszer! Most az ő kezében van a hatalom!

Ennek ellenére pontosan emlékezett rá, milyen tragédiaként élte meg annak idején a kapcsolatuk végét. Hogy mennyi időbe telt, míg valahogy talpra tudott állni.

– Drágám – szakította ki töprengéséből hölgykísérője –, hoznál nekem egy italt?

Roman a nőre nézett. Aranyos, elkényeztetett filmsztárociska volt, aki láthatóan hozzászokott, hogy a férfiak a külseje miatt a lábai előtt hevernek, és zokszó nélkül teljesítik minden kívánságát. Most azonban volt valami a férfi tekintetében, ami elbizonytalanította. Megsimogatta Roman karját, hogy jóvátegye a dolgot, de elkésett.

– Nem vagyok a szolgád – jelentette ki a férfi. Elővette a pénztárcáját, kihalászott belőle egy százdolláros, és átnyújtotta a nőnek. – Érezd jól magad, aztán fogj egy taxit, és menj haza!

A nő megragadta a karját.

– Itt hagysz?

A szemében kétségbeesés ült, mintha hirtelen elbizonytalanodott volna a szépsége erejében. Roman szinte megsajnálta, pedig tudta, hogy amint hátat fordít neki, máris körüldongják majd a férfiak. Lefejtette a nő kezét a karjáról, és gyors puszit nyomott az arcára.

– Jobb lesz így, *maja kraszavica*. Találsz majd olyan férfit, aki jobban megérdemel, mint én.

Azzal sarkon fordult és elindult, hogy megkeressen egy másik nőt – aki, ezt szentül megfogadta, ezúttal nem csúszhat ki a keze közül!

Caroline leliftezett a földszintre, és vadul kalapáló szívvel igyekezett a kijárat felé.

Roman! A szemébe könnyek gyűltek, de összeszedte magát, és még rá is mosolygott a portásra, amikor az megkérdezte, hívjon-e neki egy taxit.

– Igen, legyen szíves – felelte halkán.

Roman Kazarov... Épp itt kellett találkoznia vele! Persze számíthatott volna rá. Tele voltak az újságok a hírrel, hogy a férfi újra a városban van. És a lapok azt is megírták, miért.

Caroline tudta, hogy találkozni fognak, de azt nem, hogy ilyen hamar. Korábban is próbálta elképzelni, milyen lesz, ha a férfi újra szembejön vele – de erre nem számított. Lám, egyetlen pillantása a terem másik végéből elég volt, hogy teljesen felkavarja őt. Annyi év után. Mindazok után, ami történt.

– Caroline!

Meleg hangon mondta ki a nevét, úgy hangzott, mint egy szerelmi vallomás. Hogy szerette egykor ezt az embert! De az régen volt. Döntést hozott – és ma ugyanúgy döntene. Hiszen azzal a döntésével megmentette a *Sullivan*'st. Ma is megtenné. Még ha Roman Kazarovnak és multinacionális cégének mások is az elképzelései.

Határozottan fordult a férfi felé. A sötétben az úgysem veszi észre, hogy enyhén remeg az ajka, miközben mosolyog.

– Mr. Kazarov!

Talán túl rekedtre sikeredett a válasz... Jobb lenne, gondolta Caroline, ha visszanyerném a belső egyensúlyomat, amit abban a pillanatban elvesztettem, hogy újra megpillantottam őt...

Csak állt ott, bámult a férfi kék szemébe, és szabályosan kihagyott a lélegzete. Roman még mindig döbbenetesen szexi és vonzó, állapította meg Caroline. Széles váll, sportos testalkat, sűrű, sötét haj és markáns arcvonások – nemhiába imádják úgy a fotósok. Amióta a férfi úgy két évvel korábban üstökösként robbant be a nemzetközi piacra, számos kép jelent meg róla. Nem egyet Caroline is látott: az elsőt pedig sosem felejtí el. Épp reggelizett, amikor Jon odatolta elé az újságot, hogy nézze meg, ki van benne. Majdnem félrenyelte a kávéját. Férje megsimogatta a kezét. Ha valaki, ő tudta, mit jelent Caroline-nak az orosz felemelkedése. Nyilvánvaló volt, hogy előbb-utóbb visszatér és bosszút áll.

– Ennyi? Így kell köszönteni egy régen látott barátot? – kérdezte Roman.

– Nem tudtam, hogy barátok vagyunk.

Caroline sosem felejtí el a férfi arcát, amikor annak idején közölte vele, hogy többé nem találkozhatnak. Roman épp előtte jelentette be, hogy fülig belészeretett. Szíve szerint ő is szerelmet vallott volna neki – de nem lehetett. Úgyhogy hazudott. Roman meg csak nézte – először döbbenten, aztán szomorúan, végül iszonyú dühösen...

Most inkább közömbösnek tűnt, amitől a nő végképp tanácstalan lett. De miért? Azt tette akkor, amit tennie kellett, és bármikor újra képes lenne rá. Kihúzta magát. Igenis jól tette! Két ember boldogságáért nem áldozható fel számos másiké, akiknek az élete a *Sullivan*'s sikerétől függ.

– Akkor régi ismerősök, így jobb? – felelte Roman, és közben gunyoros pillantást vetett a nő kezére, amellyel az a vállára boruló selyemkendőt fogta össze a dekoltázsa előtt. – Sőt: régi szerelmesek – tette hozzá, és mélyen Caroline szemébe nézett.

Az hátat fordított neki, és a Fifth Avenue nyüzsgő forgalmát nézte. Mikor jön már a taxija? Meddig kell kibírnia a férfi társaságában?

– Jobb lenne, ha nem emlékeztetnék rá, igaz? – folytatta Roman. – Vagy úgy akarsz tenni, mintha nem is történt volna köztünk semmi?

– Pontosan emlékszem, mi történt köztünk – mondta Caroline. Hogy is felejthette volna el? Azóta sem

érezett hasonlót senki iránt. – De az már nagyon régen volt.

– Részvétem a férjed miatt – mondta Roman minden átmenet nélkül.

Caroline nagyot nyelt. Szegény Jon! Ha valaki, ő igazán megérdemelte volna a boldogságot.

– Köszönöm – válaszolta rekedt hangon. Jon már egy éve halott volt, de őt még mindig mélységes szomorúság öntötte el, amikor az utolsó hónapokra gondolt. A leukémia lassan, de biztosan pusztította el a férje életerejét.

Gyorsan kitörölte a szeme sarkából a könnyecseppet. Jon a legjobb barátja volt, a szövetségese – és még mindig szörnyen hiányzott neki. De épp az emléke figyelmeztette, hogy erősnek kell lennie.

Roman is csak egy férfi, tehát legyőzhető.

– Nem fog menni – jelentette ki határozottan Caroline.

A férfi hunyorogva nézett rá.

– Mi nem fog menni, drágám?

Régen ez a „drágám” felért egy szerelmi vallomással, de most inkább fenyegetően hangzott. Caroline újra a férfi felé fordult, és a szemébe nézett.

Könyörtelen, keményszívű, érzéketlen milliárdos: hát ez lett Romanból. Caroline legalábbis igyekezett így nézni rá. Hiszen tudta, miért van itt, és azt is, hogy az ő kedvéért nem másítja majd meg a terveit.

Főleg ha felfedezi az ő titkát.

– Nem adom könnyen magam, Roman – mondta felszegett állal. – Tudom, mit akarsz, és harcolni fogok ellene.

A férfi felkacagott.

– Csak rajta! Úgysem nyerhetsz. Ezúttal tényleg nincs esélyed. – Kutató pillantást vetett a nőre. – Furcsa. Sosem hittem volna, hogy apád önként lemond a vállalat irányításáról, és neked adja át a helyét.

Caroline szívét jeges félelem szorította össze – mint mindig, amikor valaki mostanában az apját emlegette.

– Az emberek változnak – felelte higgadtan. És ez a változás olykor teljesen váratlanul következik be, fűzte tovább magában a gondolatot. Caroline szeretettel vegyes szomorúsággal gondolt az apjára, ahogy ott ül a hatalmas karosszékében, és bámulja a tengert. Ha meglátogatta, az apja olykor felismerte. Máskor nem.

– Én úgy vettem észre, hogy nem változnak – mondta Roman. Borzongatóan hideg volt a tekintete. – Az előfordul, hogy valaki eljártssza, megváltozott, de ez csak taktika. Valójában senki sem változik. Aki szívtelen volt, annak nem nő hirtelen szíve a mellkasában.

Caroline elvörösödött: tudta, hogy a férfi róla beszél. Arról az éjszakáról, amelyen ő visszautasította a szerelmét. Hányszor szerette volna jóvátenni, elmondani, miért tette, amit tett – de mit ért volna el vele?

– A látszat néha csal – mondta végül.

A férfi arca megfeszült.

– Te már csak tudod.

Caroline jobbnak látta, ha témát vált.

– Akárhogy is, apa most vidéken élvezzi a nyugdíjas éveit. Megérdemli a pihenést.

Hol van már az a taxi?

– Nem is tudtam, hogy vannak vállalatvezetői ambícióid – mosolygott Roman. – Őszintén szólva nekem úgy tűnt, egészen más köti le az érdeklődésed.

– Ó, igazán? A shoppingolás és a manikűr, ugye? Tudd meg, hogy mindig is többre vágytam.

A Sullivan családban a nők sosem dolgoztak, legfeljebb jótékonysági munkát végeztek. Az ő apja is csak azért tanította meg a lányát az üzleti élet fogásaira, mert úgy vélte, azokat más területen is kamatoztatni tudja majd. Utódjának Jont szemelte ki. Csakhogy Jon meghalt, neki pedig tényleg nyugdíjba kellett mennie. Nem maradt más hátra, mint hogy Caroline-nak adja át a cég vezetését.

És a lány átkozottul jó cégvezetőnek bizonyult!

– Elég rossz éved volt – szólalt meg Roman, mintha olvasott volna a nő gondolataiban.

Rossz? Meglehet. De a *Sullivan's* még az övé! És ami még fontosabb, ott a fia, akiért bármire képes lenni! Egy napon övé lesz a cég is.

– Rosszabb is lehetett volna – felelte Caroline, bár ebben maga sem volt biztos: tényleg nem kimondottan jó időszak, amelyben az ember férje meghal rákban, az apja pedig demenssé válik...

– Máris rosszabb – helyesbített Roman. – Mert itt vagyok. Márpedig én rendszerint olyankor bukkanok fel, amikor egy cég már a csőd szélén táncol.

Caroline szeme megvillant. A cég! Hát persze, Roman végig az áruházláncról beszélt. Egy pillanatra pedig elhitte, hogy a férfi tényleg együtt érez vele. De miért tenné? Roman bárki mással előbb érezne együtt, mint vele. És ezt igazából még csak nem is veheti rossz néven tőle.

Sikerült mosolyt erőltetnie az arcára.

– Ó, Roman, káprázatos karriert futottál be, de te sem lehetsz mindig jól tájékozott. És ezúttal, hidd el nekem, tévedsz. Akárhogy szeretnéd, a *Sullivan's* nem lesz a tiéd. – Caroline a Fifth Avenue-ra és a mögötte elterülő parkra mutatott. – Nehéz időnkön vagyunk túl, de nézz körül: a város lüktet, él. Az emberek dolgoznak, és a pénzükért éppen olyan árucikkekre vágynak, amilyeneket a *Sullivan's* kínál nekik. Az utolsó negyedévben jó húsz százalékkal nőtt a forgalmunk. És ez még nem a vége.

Makacsul kapaszkodott ebbe a gondolatba. Apja, még mielőtt kiderült volna, hogy beteg, elkövetett néhány végzetes hibát, melyeket ő, Caroline igyekezett kijavítani. Egyelőre nem nagy sikerrel – de még esze ágában sem volt feladni.

Ám Roman csak legyintett.

– Ugyan, Caroline, ez csak egy áruház. A lánc többi tagja épp csak vegetál. Már rég el kellett volna adnod néhányat, a késlekedésed pedig mostanában bosszulja meg magát.

Tett egy lépést a nő felé, aki így érezhette a teste melegét, a hatalmát. Mégsem hátrált egyetlen centimétert sem.

– Köszönöm, hogy megosztottad velem a véleményedet, még ha nem is kértem – válaszolta hűvösen. Ő is tudta, hogy az apjának két évvel ezelőtt meg kellett volna szabadulnia a kevésbé jövedelmező egységektől, de hiába, szegény akkor már nem volt teljesen az ítélőképessége birtokában.

– Mindig alaposan felkészülök az ügyleteimre – folytatta Roman, mit sem zavartatva magát –, így tudom, hogy a *Sullivan's* nemsokára bedobja a törülközőt. Nincs más választásod, mint hogy együttműködj velem.

– De hát miért tenném, az ég szerelmére? – kérdezte a nő büszkén. – Más szóval: bíznom kellene benned? Adjam át neked a *Sullivan's*-t, és bízzak benne, hogy te majd megmented az áruházláncot, amely már öt generáció óta a családunk tulajdona? – Megrázta a fejét. – Ha ilyesmire alapoznám a döntéseimet, ostoba lennék. De biztosíthatlak, hogy csöppet sem vagyok az.

Csodálatos módon a forgalomból épp ekkor kanyarodott az épület elé egy taxi. Az egyenruhás portás kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját.

– A taxija, hölgyem!

Caroline nem habozott sokáig, mindjárt be is ült. Épp közölni akarta a sofőrrel a címet, amikor Roman is behuppant mellé.

– Ez az én taxim! – tiltakozott a nő.

– Ugyanarra megyünk – jelentette ki a férfi, majd bement a banknegyedben lévő címet.

Caroline majd felrobbant mérgében, de nem mutatta ki. Roman semmi esetre sem kísérelheti házáig. Mi lenne, ha Ryan valamiért épp kinézne az ablakon... Szó sem lehet róla! Gyorsan egy másik, valamivel távolabbi címet mondott a taxisnak, és úgy döntött, két utcát gyalog is megtehet házáig.

– Honnan tudtad, hogy ugyanarra tartunk? – kérdezte Romant, miután elindultak.

– Igazából fogalmam sem volt, de nem sietek sehová. Akkor is veled tartottam volna, ha épp az ellenkező irányba mész. Mert így végre kettesben lehetünk.

Caroline szíve vadul kalapált. Volt idő, amikor bármit megadott volna, hogy kettesben lehessen a férfival. Eszébe jutott egy évvel korábbi taxizás, amely közben forró csókokat váltottak. Az emlékre fülig vörösödött.

Nem akart a múltra gondolni. A lehető legmesszebbre húzódott a férfitől, és kibámult az ablakon. Pont ekkor gurultak el egy szerelmespár mellett: a férfi egy utcai lámpa alatt hevesen csókolta a lányt.

Caroline megérezte magán Roman tekintetét.

– Fiatalság, bolondság – jegyezte meg epésen.

A nő lehunyta a szemét. Legszívesebben elmondta volna neki, mennyire bánja, hogy úgy megsértette annak idején. De hallgatott. Most már úgymint késő.

– Mit akarsz tőlem, Roman? – kérdezte fáradt hangon.

– Tudod, mit akarok. Amiért idejöttem.

A nő most felé fordult.

– Csak az idődet vesztegeted. A *Sullivan's* nem eladó. Semmi pénzért.

Roman elnevette magát. Caroline más körülmények közt szexinek tartotta volna meleg, csengő kacaját, most azonban nem ez jutott róla eszébe.

– El fogod adni, Caroline, mert nem bírod majd végignézni, ahogy szép lassan csódba megy.

A beszállítóid egymás után tagadják majd meg a további hitelezést, egymás után kell majd bezárnod az üzleteket, a maradék árukészletedet lefoglalják az adósságaid fejében. A *Sullivan's* egyet jelent a luxussal, a minőséggel. Szerinted alább tudod adni? Lemondasz az orosz kaviárról, az olasz bőráruról, a füstölt lazacról?

Caroline összeszorította az ajkát. Kétségtelen, nem tűnik túl rózsásnak a helyzet. Ha tehetne volna, tanácsért fordul az apjához. Vagy Jonhoz. De egyedül is kitalál majd valamit! Ryanért. Már csak a családja maradt, amiért még érdemes küzdenie.

– Nem hiszem, hogy ezt épp veled kellene megbeszélnem, Roman – szakította félbe a férfit. –

A *Sullivan's* egyelőre nem a tiéd. És amíg van beleszólásom a dologba, nem is lesz!

– Nos, ez az, amiben tévedsz, napsugaram. Már most sincs beleszólásod. A vég olyan elkerülhetetlen, mint a naplemente.

– Semmi sem elkerülhetetlen, amíg tudok gondolkodni és dönteni. Minden erőmmel harcolni fogok ellened. Nem nyerhetsz, hidd el.

– Jaj, Caroline... Értsd meg, most én keverem a lapokat.

– Tényleg? És mondd, mi a fene hajt? Ugye nem a kapcsolatunk? Bosszút akarsz állni a szakításért?

Roman nagyot nyelt.

– Szó sincs róla, kedvesem. Nem esett jól, de azóta ezerszer is rájöttem, hogy nem úgy éreztem irántad, ahogy akkor hittem. – Végigjártatta a tekintetét a nőn. – Szerettelek, az igaz. De hogy te lettél volna életem szerelme? Ugyan!

Miért fáj annyira, hogy ezt mondja? – tűnődött Caroline. Hiszen ő tényleg úgy érezte, hogy a sors is egymásnak teremtette őket. Most meg a férfi azt mondja, nem így volt. Hogy az egész csak illúzió.

– Akkor meg miért vagy itt? – kérdezte rekedten. – Mit jelent számodra a *Sullivan's*? Hiszen több, ennél nagyobb áruházláncod is van, erre már nincs szükséged.

A férfi halkán, gúnyosan kacagott.

– Tényleg nincs szükségem rá. – A félhomályban közelebb hajolt. – Csak épp akarom. És téged is akarlak.